

אכילת פירות בשנת השמיטה

אוצר בית דין (2)

בשנת השמיטה אמורים כל השדות להיות מופקרים וכל הרוצה לאכול יכנס לשדהו או לשדה השכן יקטוף ויאכל.

אלא שכיום כאשר רוב השדות רחוקים מהעיר מה נעשה? האם מישהו החפץ בתפוח עץ עסיסי לארוחת עשר יסכים לסוע עד לרמת הגולן (שם רוב גידולי התפוחים) כדי לזכות במספר תפוחים?

בתוספתא¹ מוצע פיתרון:

הגיע זמן תאנים שלוחי בית דין שוכרין פועלין עודרין אותן ועושין אותן דבילה וכונסין אותן בחביות ומכניסין אותן לאוצר (-למחסן) שבעיר.

הגיע זמן ענבים שלוחי בית דין שוכרין פועלין בוצרין אותן ודורכין אותן בגת וכונסין אותן בחביות ומכניסין אותן לאוצר שבעיר.

הגיע זמן זיתים שלוחי בית דין שוכרין פועלין ומוסקין אותן וטוענין אותן בית הבד וכונסין אותן בחביות ומכניסין אותן לאוצר שבעיר. ומחלקין מהן ערבי שבתות כל אחד ואחד לפי ביתו

ישנן פעולות חקלאיות שלאדם הפרטי אסור לבצע אבל לבית דין ולשלוחיהם מותר².

1. נסה לחשוב, האם לפי שיטה זו יש קדושה בפירות שביעית או אין?

2. כיצד לדעתך יממן בית הדין את העסקת השלוחים לכל עבודות השדה?

פתרון זה של 'אוצר בית דין' הוא הפתרון הטוב מכל שאר הפתרונות שהרי הפירות מגודלים ע"פ ההלכה ומילא נשארים בקדושתם.

¹ שביעית (ליברמן) פרק ח

² רמב"ן ויקרא כה' ז', חזו"א שביעית יב' ו'

מימון העבודות נעשה ע"י תשלום עבור עבודת השלוחים של הצרכנים
(התשלום הינו עבור העבודה ולא עבור שווי הפירות כך שלפעמים יוצא
שפירות 'אוצר בית דין' יקרים יותר)